

VILÁGPOSTA

Újfolyam, XVI évf. 3. sz.

A verbita missziós szerzetesek lapja

2020. ősz

„Én vagyok az élet kenyere” (Jn6,35a)

**„Az Atya, a Fiú és a Szentlélek
nevében, kezdjük előlről”
Missziós levél Argentínából (2. rész)
– 6-7. OLDAL**

**Uram, meddig várjunk még?
Gondolatok készüléről
és felkészültségről
– 12. OLDAL**

**Valóban feltámadt!
Bezárt ajtók
és szeretetszolgálat
– 13. OLDAL**

Levél Brazíliából

Kedves rendtestvéreim és magyar barátaim!

Két évvel ezelőtt visszajöttem Brazíliába, hogy folytassam a teológiai tanulmányaimat São Paulóban. A szívemben sok jó emléket hoztam ide Magyarországról és egy álmot, hogy visszatérek, mert otthon érzem magam nálatok, és mert nagy küldetés előtt állunk az új evangelizáció földjén. Ezért, nagy öröm volt számomra, amikor a verbita generális atyától Magyarországra kaptam missziós kinevezést. Ez igazi ajándék Istentől, sok ember imádságának a gyümölcse.

Eljött a készülődés ideje. De most nagyon fontos, hogy befejezzem a teológiai tanulmányaimat, augusztusban kezdődött az utolsó szemeszter. Emellett fiatalokkal foglalkozom a Szent Arnold-plébánián, de a járvány miatt csak az interneten keresztül. Itt még súlyos a helyzet. Kreatívnak kell lennünk, hogy az ifjúsági csoportunk megerősödjön ebben a helyzetben.

A missziót tartom a szemem előtt. Mélyre kell evezni misszionáriusként, mert a Jóisten nagy feladatot adott. Nem mondja, hogy könnyű lesz, de azt megígéri, hogy mindig mellettünk áll. Október 3-án a São Paulo-i Szent Arnold-templomban lesz a diakónusszentelésem. Jövő áprilisban pedig a papszentelésem Dél-Brazíliában, az anyaközösségben. Ha minden rendben lesz, jövő pünkösdkor nálatok leszek már.

Ez az imádság ideje is, hogy jó misszionárius és jó pásztor legyek a magyar emberek számára. Kérem tőletek, hogy imádkozzatok értem; én is imádkozom értetek! Jövőre találkozunk Magyarországon!

Marco Antonio de Miranda svd

Hivatásgondozás

... Isten álma rólad.
... Isten ajándéka neked.
... Isten útja hozzád
– és rajtad keresztül
a világon mindenkihez.

Mawasal M'bela Fabien svd atya

• hivasas@verbita.hu • +36 30 479 1620

Missziós barátok találkozója

a Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házban,
Budatétényben

Következő alkalom:

• **SZEPTEMBER 27.**

- 17.15 – szentségimádás és gyónási lehetőség
- 18.00 – szentmise • 19.00 – előadás
- 20.00 – agapé, kötetlen beszélgetés

VILÁGPÓSTA

A verbita missziós szerzetesek negyedéves hírlevele
e-mail: verbita@verbita.hu • honlap: www.verbita.hu
Ingyenes, katolikus kiadvány,
fenntartása az olvasók önkéntes adományaiból történik.
Isten fizesse meg a legkisebb adományt is!

Felelős kiadó: Tete Remis svd tartományfőnök

Szerkesztő: Szalontai Anikó

Rendi konzulens: Chavvakula Lourduraju svd

A szerkesztőség címe: 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.,
tel.: +36-30/338-3699

Nyomatás: FOCUS-PREMIER Kft.

Felelős vezető: Hlinka Zsolt

ISSN 1814-6163

Kapcsolatfelvétel és adományok:

MISSZIÓS TITKÁRSÁG

• 1223 Budapest, Bajcsy-Zsilinszky u. 3–5.

• tel.: +36-30/418-9196

www.missziostitkarsag.hu

Adományok, miseszövevényi befizetések:

10700024-69018251-51100005 (CIB)

Adományozás online: www.missziostitkarsag.hu

Kérésre csekket küldünk.

Isten gondviselésében bízva, hittel és reménnyel a jövő felé

A világvjárvány közepette is zajlik a nyári szünet, nemsokára kezdődik az új tanév. A félelem mindig ott van az ember életében. Előre tekintve bizonytalanok vagyunk, vajon mi lesz a közeljövőben? Vajon a tanítás az iskolákban és az egyetemeken rendes órákkal és előadásokkal indul újra szeptemberben? Vajon a járvány megengedi-e, hogy az élet mindenhol normálisan elkezdődjön a nyári szabadságok után: a hivatalokban, a munkahelyeken?

Egy dolog biztos: a járvány súlyos károkat okozott a társadalomban. Mondhatjuk, néhány ember számára visszafordíthatatlan károkat. Megváltozott az eddig rendszeren működő életforma, és sokan nemcsak a megélhetésüket veszítették el, hanem az emberi méltóságukat is, hiszen a fertőzésveszély miatt sokan sajnos kiközösítést szenvedtek el a közösségi, társadalmi életben. Félelemtől az emberek nem ápolták a kapcsolataikat és ezzel a felebaráti szeretetet. Több országban a fertőzöttekkel úgy bántak, mint érint-

hetetlenekkel, ami nagyobb fájdalmat okozott a szenvedőknek, mint maga a betegség. Más esetekben viszont összefogtak az emberek és segítettek a rászorulókon. Dicséretre méltó, hősi-es munkát végeztek.

Vannak emberek ma is, akik kényelmes életre vágnak, akik még nem tudják, mi a fájdalom és nem találkoztak az élet nehézségeivel. De észre kell vennünk, hogy vannak olyanok is, akik az életben maradásukért harcolnak, akik reményvesztetten és összetört szívvel próbálnak erősek lenni és küzdeni a túlélésért. Lelkileg próbáljunk közelebb lenni az ilyen sorsú emberekhez, és imádkozzunk értük, mondjunk legalább egy fohászt, hogy a Jóisten segítsen rajtuk.

Ne felejtjük el a közmondást: Segíts magadon, Isten is megsegít! Az embernek rá kell hagyatkoznia Isten gondviselésére teljes hittel és reménnyel. Isten jobban tudja, mi vár ránk a jövőben. Hiszen ő a mindenható Isten és a mindenség Istene. Ezért jobban kell

bízunk gondviselésében. Csak őrá tudunk hagyatkozni.

Új tanév előtt állunk. Jó lenne mindannyiunk számára, ha Isten oltalmazó kezébe helyeznénk magunkat. Igyekezzünk Istenre bízni magunkat. Ajánljuk fel egész életünket, munkánkat és terveinket, hogy ő irányítson és vezessen bennünket!

Tete Remis SVD
tartományfőnök

Az Isteni Ige Társasága vette át a bicskei plébániát

Augusztus 2-án szentmisét mutatott be *Spányi Antal* székesfehérvári megyéspüspök Bicskén abból az alkalomból, hogy augusztus 1-jével az Isteni Ige Társasága a Székesfehérvári Egyházmegyével kötött megállapodás alapján átvette a bicskei plébániát, a hozzá tartozó Alcsútdoboz, Csabdi, Felcsút társplebániákat, illetve Óbarok, Szárliget, Vasztélypuszta és Nagyegyháza filiákat.

Az új plébános *Burbela Gergely SVD*, a káplán pedig *Bonaventura Ngara Wula Laba SVD*.

A püspöki szentmisének különös hangulatot adott, hogy a felújítás alatt álló bicskei Szentháromság-templom helyett a Szent László Általános Iskola tornatermében felállított oltár fogadta a híveket és az iskola diákjait.

A papi fogadalomtétel megújítása után bemutatkozó beszédében Gergely atya és Bona atya is hitre, összefogásra és szeretetre buzdította az egybegyűlt híveket.

Csakis Isten akaratát kereste

Hirth Vilmos atya gyémántmiséje Kőszegen

Az Isteni Ige Társasága magyar rendtartomány – mondhatni – újraalapító provinciálisa, *Hirth Vilmos SVD* május 26-án ünnepelte papszentelésének hatvanadik évfordulóját. A gyémántjubiléumért a volt paraguayi misszionárius és a kőszegi rendház közössége – a koronavírus-járvány miatt – zártkörű misén adott hálát Istennek.

Az idén 88 éves Vilmos atya gyémántmiséjének főcelebránsa *Remis Tete SVD* tartományfőnök volt, az ünnepi szónok pedig *Tóth Zoltán SVD*, aki kiemelte: minden szentmise először is hálaadás Istennek, hiszen ő az, aki meghív, és ő az, aki képessé tud tenni terve végrehajtására. Másrészt viszont a jubileumi mise köszönet Vilmos atya felé is, aki annyi viszontagság ellenére, lemondva saját javáról a rendalapítóhoz hasonlóan csakis Isten akaratát kereste. Pedig az elmúlt évtizedek történelmi eseményei Vilmos atya életét is sokszor megnehéztették.

Még csak tizenhat éves volt, mikor 1948-ban, miközben ő Kőszegen a missziósház biztonságát élvezte, családját kitelepítették Kelet-Németországba, így ő teljesen magára maradt. Két évvel később a társaság elvesztette otthonát, a kőszegi missziósházat is. Istent azonban nem lehet elveszíteni – a pannonhalmi gimnázium sok társához hasonlóan befogadta őt is. A katonaság után az egrai szeminárium kispapja lett. Másfél évvel később, 1956 decemberében – kapva az alkalmon – elhagyta Magyarországot és csatlakozott ausztriai rendtestvéreihez. A következő évben találkozhatott újra édesanyjával, akivel már kilenc éve nem látták egymást.

Vilmos atyát 1960-ban szentelték pappá több magyar rendtársával, például *Szabó Imrével* és *Zsoldos Imrével* együtt. Két évet Münchenben szolgált káplánként, ezután indulhatott el a rég várt misszióba, Paraguayba, ahol harminc évig működött. Előbb Encarnaciónba került, mint káplán és tanulta a spanyol nyelvet, később

Asunciónban volt plébános, illetve a helybeli *Johannes Wiesen SVD* püspök mellett titkár, majd püspöki helynök.

Plébánossága idején helyreállította és felfejlesztette a fővárosi plébániát, amit iskolával is ellátott. Felnevelt három árva indián lánykát, mint „pópapa”, kiket az ajtaja elé tettek le. A püspökváltás után is helynök maradt, az új főpásztor ezzel kifejezte megbecsülését a munkája iránt. Az 1980-as 90-es évek fordulóján felmerült, hogy őt is megtennék püspöknek, de a kelet-európai rendszerváltás más isteni hívást hozott számára.

Hirth Vilmos és *Gaál Jenő SVD* atya, a két paraguayi magyar verbita majd hatvan évesen – mikor mások már a nyugdíjon gondolkodnak – elöljárójuk biztatására belevágott saját hazájuk újraevangelizálásába és a rendtartomány újjáépítésébe. Ismét mindent feláldoztak. Vilmos atya 1992-ben érkezett Magyarországra, és *Becherer András*

SVD atyától vette át a tartomány irányítását, hogy aztán tizenkét évig vezesse azt. Visszaszerezték a társaság ingatlanjait, helyreállították a kőszegi rendházat, felépítették a budatétényi missziósházat, majd a mellette álló Szent Arnold Lelkigyakorlatos Házat, elindították a Cursillo mozgalmat és a bentlakásos lelkigyakorlatok sorát papoknak és világiaknak egyaránt, valamint helyet adtak különböző katolikus, keresztény és zsidó vallásos szervezetek és mozgalmak gyűléseinek.

Nehéz lenne felsorolni, mi mindent tett Hirth Vilmos atya a katolikus egyházért Dél-Amerikában és idehaza egyaránt e hatvan év alatt, és nem lehetünk elég hálásak mindezért. Azonban egyet még kérünk: „Imáidban járj közben értünk, hogy tudjunk mi is ilyen hűségesek lenni Urunk akaratához, és ilyen szorgalmasan dolgozni rajta!” Isten éltesen sokáig!

T.Z.

„Én vagyok az élet kenyere”

Gondolatok a lélek éhségéről

A Kivonulás könyvében (Kiv 3,14) Mózes kérdésre így válaszol Isten: „Én vagyok, Aki vagyok”. Ezt a nevet Isten maga nyilatkoztatta ki önmagáról Mózesnek. Az egész Bibliában csak Jézus szájából hangzik el ez – „Én vagyok” –, mégpedig elég sokszor. Ezek az *ego eimi* mondatok a nagy kinyilatkoztatási igék. Közöttük van az a mondat is: „Én vagyok az élet kenyere” (Jn 6,35a).

Amikor Jézus egy kevés kenyérből több ezer éhező embert jóllakatott, azok fejében motoszkálhatott a gondolat, hogy ez az ember nem lehet akárki. Ez természetes, mi is így gondolnánk. Ha valaki a szemünk láttára pár darab kenyérből több ezret tudna csinálni, úgy, hogy azok ehetőek is, bizony, mi is csodálkoznánk. Nagy valószínűség szerint azoknak az éhező embereknek Jézus cselekedete nagyon vonzó volt, mert a testi éhség nagy úr. Ezt a testi szükségletet elégítette ki Jézus. Azt is fontos tudni, hogy akkoriban egy darab kenyér is nagy érték volt.

De Jézus valami nagyobbakat akart adni nekik: vezetni akarta őket a testen keresztül a lélekig. A testi éhséget csillapítva irányította figyelmüket a lélek felé – a lelki ételre. Sajnos erre nem nagyon voltak fogékonyak az emberek. Sok esetben ez ma is így van. A testi étel sokkal fontosabbnak látszik, mint a lelki.

Szeretném megosztani egy tapasztalatomat. Az évek során nagyon sok házasságot áldottam meg. Amikor a jegyesek eljönnek beszélgetni, érdekes kérdések hangzanak el. Milyen hosszú lesz a templomi „program”? Be tudjuk-e fejezni 15–20 perc alatt? Ha szentmisével összekötött szertartás lesz, akkor semmiképpen ne legyen 45–50 percnél hosszabb... és így tovább. Sok az olyan esküvő, amikor életük legfontosabb napján a párok nem veszik magukhoz az Oltáriszentséget. Azután ugyanazok, akik alig bírtak ki egy órát Isten házában, képesek egész este, sőt időnként másnap reggelig enni-inni, táncolni. Nem panaszkodnak és van idejük. Ezzel nem azt akartam

mondani, hogy a közös ünneplés nem fontos a házasságkötés után. Fontos, de kellő figyelmet kell szentelni az el nem múló ételnek is. Jézus figyelmeztet minket: „Ne azért az eledelért fáradozzatok, amely veszendő, hanem azért az eledelért, amely megmarad az örök életre, amelyet majd az Emberfia ad nektek. Őt ugyanis az Atyaisten jellelte meg” (Jn 6,27).

Az ember nem csupán test, hanem lélek is. Az emberré lett Isten jól tudta, mit jelent testileg éhezni, de még inkább tudta, hogy a lelki éhség nagyobb a testinél. Így az ember fizikai szükségletét csillapítva spirituális eledelt nyújt. Ez az étel tudja az embert felemelni a profánból a szakrálisba. A Lélek által testet öltött Isten lelki eledelt ad nekünk, vagyis önmagát adja az Oltáriszentségben. Ez az élet kenyere.

Amikor az élő kenyérről elmélkedünk, nem csak az Oltáriszentségről van szó, hanem az ígéről is. Az ördög kísértésére a következő választ adta Jézus: „Nem csak kenyérről él az ember, hanem minden igével, amely az Isten szájából származik” (Mt 4,4) – ez azt jelenti, hogy Isten igéje is lelki kenyér. Ehhez kapcsolódik a következő: „A Lélek az, ami éltet, a test nem használ semmit” (Jn 6,63). Teljes szívvel szeressük a mennyből alászállott élő kenyeret, amely éltet minket!

Benvin Sebastian svd

Verbita házak – A misszió otthonai

- Lelkigyakorlatok • Missziós programok • Közösségi találkozások
- Konferenciák • Táborok • Pihenés • Szentmise • Gyóntatás • Lelki beszélgetés

Szent Arnold Lelkigyakorlatos Ház

1223 Budapest,
Bajcsy-Zsilinszky utca 3-5.
www.szentarnold.hu
Ghie Marsel svd
06-30-749-1379

Szent Imre Missziósház és Verbita Központ

9730 Kőszeg, Park u 1.
www.szentimre.verbita.hu
Fernandes Loyd svd
06-30-280-0106

Őri István Ifjúsági Ház

táborhely

9730 Kőszeg, Park u 1.
www.verbita.hu/ori-istvan-ifjusagi-haz
Fernandes Loyd svd
06-30-280-0106

Mentőöv a tenger közepén

Egy kalandos út emlékei

„Én vagyok az élet kenyere – felelte Jézus.
– Aki hozzám jön, többé nem éhezik,
s aki bennem hisz, nem szomjazik soha.” (Jn 6,35)

A múlt század nyolcvanas éveiben, még a kommunizmus idején, lehetőséget kaptam arra, hogy a verbita rend által működtetett Nanzan Egyetemen elvégezzek egy továbbképzési programot a Közép-Japánban lévő Nagoja városban. A feltételek szerint az oda- és visszautazás költségeit nekem kellett fedeznem, és csak az ott tartózkodásom költségeire ígért támogatást Waseda Yutaka úr, a nagojai Verda Stelo (Zöld Csillag) nevű vállalat igazgatója. Akkoriban az ilyen magánjellegű külföldi utazásokra csak úgynevezett „látogató útlevelet” lehetett kapni Magyarországon, amivel maximum öt dollár értékű konvertibilis valutát vásárolhatott az utazó a bankokban.

Így hát öt dollárral a zsebemben elindultam a több mint tízezer kilométeres útra, hogy a Budapest és Moszkva között közlekedő Tisza Expresszsel, utána a Moszkva és Vlagyivosztok között járó Transzszibériai Expresszsel, végül a Nahodka-Jokohama-Hongkong útvonalon közlekedő egyik orosz hajóval egy hosszú, kéthetes utazás végén megérkezzek Japánba.

A szovjet területeken való utazáshoz az akkori kommunista világhoz tartozó Magyarországon gyakorlatilag korlátlanul lehetett a forintot rubelre átváltani, de se japán jent, se amerikai dollárt nem lehetett kapni hivatalosan. Így hát teljesen bizonytalan volt, hogy miből fogok Japánban megélni addig, amíg eljutok a Yokohamától több mint 250 kilométerre fekvő Nagojába. Még ijesztőbbé vált számomra a helyzet, amikor a hajón kihirdették, hogy Jokohamában a Japan Travel Service munkatársai minden utasnak kiviszik

a bőröndjét a kikötőbe, persze öt dollárért. Ezután folyamatosan arra figyeltem, hogy nehogy valaki az én bőröndömhez is hozzáérjen, hogy emiatt az utolsó dolláromat is elveszítssem.

Ebben az Európától távoli, idegen világban nagy szükségem volt a megérkezésem után egy pénzügyi mentőövre, amit teljesen váratlanul már a tenger közepén megkaptam. Előbb, mint gondoltam. Az történt ugyanis, hogy – mivel Japánban „az idő pénz” – az útlevél-ellenőrzéseket és a vámvizsgálatokat nem a partra szállás után végezték el a hatóságok, hanem a bevándorlási hivatal tisztjei még a nyílt tengeren, a kikötőbe érkezés előtt odajöttek egy motorcsónakon a hajóhoz, és a kötélhágcsókon átszállva feljöttek a fedélzetre, hogy elvégezzék a szükséges ellenőrzéseket. Amikor odaadtam a kék színű magyar útleveletem az engem ellenőrző tisztnek, ő megkérdezte tőlem: „Are you Mr. Márkus Gábor from Hungary?” (Ön Márkus Gábor úr Magyarországról?) A válaszom után a tisztviselő benyúlt a zsebébe, és átadott nekem egy postai borítékot, ami így volt megcímezve: Mr. Márkus Gábor, Hungarian passenger on m.v. Baikal, in Yokohama (Márkus Gábor úr, egy magyar utas a Bajkál hajó fedélzetén, Yokohamában). Európában elképzelhetetlen lenne, hogy egy ilyen módon megcímezett levelet kikézbesítsenek, Japánban ez mégis megtörtént.

A levelet Waseda úr küldte. Üzenetében szeretettel üdvözölt a Japánba való megérkezésem alkalmából. Mivel tudta, hogy a kelet-európai utazók nem kapnak konvertibilis valutát a saját országaikban, ezért beletett a borítékba harminc ezer jent, ami elég arra, hogy a jokohamai kikötőből taxival elmenjek a Shinkansen vasútállomásra és onnan a Hikari (magyarul: Fény) nevű szuperexpresszsel Nagojába utazzak.

Dr. Márkus Gábor

Sugározza „Isten jóságát és kedvességét”

Verbita püspököt neveztek ki a Niigatai Egyházmegyébe

Május 31-én a Vatikán bejelentette, hogy Ferenc pápa kinevezte *Paulo Daisuke Narui* verbita szerzetest a Japánban lévő Niigatai Egyházmegye püspökévé.

Narui 2012 óta a rend JPIC (Justice, Peace and Integrity of Creation – igazságosság, béke és a teremtés megőrzése) koordinátora. Emellett 2018-tól a különböző szerzetesrendek összefogásából született VIVAT International szervezet ügyvezető titkára és az Afrika-Európa Hit és Igazságosság Hálózat (AEFJN) alelnöke.

Ezek előtt a japán karitás ügyvezető igazgatója volt (2006–2013). Tagja volt a japán tartományi tanácsnak (2008–2013) és volt a nagojai verbita szeminárium nevelője is (2006–2007; 2008–2011).

Életrajzi adatok:

Születési idő: 1973. november 24.

Születési hely: Aicsi, Nagojai Egyházmegye, Japán

Szülők: Akihiko és Hiroe

Noviciátus: 1994. március 8., Tajimi
Első fogadalom: 1995. március 9., Nagoja
Örökfogadalom: 2000. március 9., Nagoja
Papszentelés: 2001. március 10., Nagoja
Első missziós kinevezés: japán rendtartomány

A niigatai apostoli prefektúrát 1912. augusztus 13-án alapították. Magába foglal három Hakodatei Egyházmegyéhez tartozó közigazgatási prefektúrát: Akitát, Jamagatát és Niigatát, valamint másik három prefektúrát is: Tojamát, Isikavát és Fukuit, amelyek a Tokiói Egyházmegyéhez tartoztak. Az apostoli prefektúrát az Isteni Ige Társaságára bízták.

Az első prefektus *Joseph Reiners SVD* volt. Őt *Anton Ceska SVD* követte 1926-ban. 1962. április 16-án egyházmegyei rangra emelték az apostoli prefektúrát.

Négy nem verbita prefektus és püspök után 2004. május 14-én *Isao*

Kikuchi SVD lett az egyházmegye főpásztora, aki 2017. október 25-ig, tokiói érsekké váló kinevezéséig szolgált itt. A Niigatai Egyházmegye püspöki széke ekkor megüresedett; Kikuchi érseket apostoli adminisztrátorra neveztek ki.

A Szentatya és a Népek Evangelizációjának Kongregációja azáltal, hogy Paulo Daisuke Naruit kinevezte a püspöki szolgálatra, ismételten kifejezte bizalmát a rend iránt.

A pasztorális szolgálat, melyet Narui püspök vállal, nem lesz könnyű. Szüksége lesz imáinkra és támogatásunkra. Segítse őt a Szentlélek, hogy életén és munkásságán keresztül továbbra is sugározza „Isten jóságát és kedvességét” (vö. *Alapszabály* prológusa).

Paulus Budi Kleden SVD
generális

Fordította: Hajós Katalin

Missziós Miseszövetség

A miseszövetség tagjaiért a verbita atyák az egész világon naponta 7 szentmisét mutatnak be. Személyenként egyszeri **7000 Ft** a tagsági díj.

JELENTKEZÉS:
www.missziostitkarsag.hu/miseszovetseg
+36 30 418 9196

Tanúságtételek a Miseszövetségről

A verbiták évtizedek óta terjesztik és hirdetik a miseszövetséget, mint egy kegyelemforrást, amivel meg tudjuk ajándékozni egymást, szeretteinket. A szentmiseáldozatnak végtelen, kimeríthetetlen forrása van. Különösen a Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus évében szeretnénk ezt a kegyelmi forrást elmélyíteni és megerősíteni. Ezért kérjük a testvéreket, akik készletet éreznek rá, névvel vagy név nélkül, küldjenek számunkra rövid tanúságtételeket, eseményeket, melyek megtörténtek a miseszövetségi tagság hatására, családi vagy ismerősök körében! Ezt mi, verbiták, különböző fórumokon megosztjuk, hogy ily módon is tudjuk közösen építeni Isten Országát. A tanúságtételeket a már ismert elérhetőségeken tudják elküldeni számunkra.

A világméretű katolikus család tagjai vagyunk

Megemlékezés a Fülöp-szigeteki magyar verbitákról

A Manilai Magyar Nagykövetség megemlékezett öt olyan magyar verbita missziós atyáról, akik hosszú ideig dolgoztak a Fülöp-szigeteken. Kiket is ünnepeltünk június 26-án?

Rácz János SVD volt az első magyar verbita a szigetországban. 1948-ban érkezett és huszonkilenc éven át dolgozott itt. Iskolalelkész, iskolaigazgató, kórházlelkész, plébános és szemináriumi rektor is volt. *Tunkel Viktor SVD* ötvenkét évet töltött nálunk. 1949-ben érkezett a Fülöp-szigetekre. Többek között rendi nevelőként tevékenykedett, majd 1956-tól huszonhét éven át a kelet-mindorói Baco plébánosa volt. *Werner József SVD* huszonhárom évig volt a Fülöp-szigeteken misszionárius. 1954-ben érkezett és elsősorban Mindoróban tevékenykedett, később regionális rendfőnökként is. *Bellér Lajos SVD* harminchárom évig élt a Fülöp-szigeteken, 1956-tól. Érkezésekor a pangasinani Binmaley város plébániájára küldték, ahol Magyarországra költözéséig működött. *Halász Lajos SVD* 1954-től kezdve dolgozott az or-

szágban. „Sablayan atyjának” hívták: több mint harminc évig volt misszionárius e nyugat-mindorói városban. Ott mindent ő alapított: az óvodától a kórházon keresztül a főiskoláig. Kiváló gazdasági érzéke ellenére végig lelki ember maradt. Élhetett volna a vallásos városlakók között, de gyakran vállalt veszélyes utakat a hegyekben lakó törzsekhez.

A sablayaniak ma is a pénztárcájukban hordják Lajos atya arcképét, mert családtagnak tekintették. Mind az öt atya missziója valóban családépítés volt: az egész világra kiterjedő lelki családot erősítette. Beillesztettek minket, magyarokat a Fülöp-szigeteki embereken keresztül egymilliárd katolikus lelki közösségébe. Mennyire más ez, mint amikor a misszióról lelki tűzoltásként beszélünk. „Magyarország missziós terület”, mert bajokat, gondokat látunk. „Nem kell külföldre menni, itt is van tennivaló” – mondják sokan. Ki akarna lelki tűzoltó lenni, ha lelkipásztor is lehet? Ma külföldről már nem a lelki összetartozás jut

az eszünkbe, ami a missziós szerzetesi hivatás mozgatórugója, hanem a jövedelemszerzés vagy a nyaralás. Az öt atya másképpen gondolta. Mára az Úr magához szólította őket, én maradtam az egyetlen magyar verbita misszionárius a Fülöp-szigeteken. De folytatódik-e a sor, jön-e valaki utánam? Jelenleg hiába is kérnénk *Tete Remis SVD* tartományfőnök atyát, hogy küldjön magyar misszionáriust a Fülöp-szigetekre. Csak azt mondaná, „nincs”.

A Manilai Magyar Nagykövetség szerint magyar ügy, hogy az öt magyar atya ázsiaiakért dolgozott. Szép lenne, ha a magyar plébániák, lelkiségi mozgalmak is így éreznének, sőt lelkileg és anyagilag is támogatnák a távol élő magyar missziósok kezdeményezéseit, hogy magyarként a világméretű katolikus család tagjai legyenek. Nem gyengülnének, hanem megerősödnének.

Lányi Béla svd

„Mutasd meg nekem az utat, melyen járjak”

A cigánysorról a szemináriumba

Lakatos Zsolt vagyok, a Miskolci Egyházmegye papnövendéke. Boldván nevelkedtem fel szegény körülmények között. Öten vagyunk testvérek. Édesapám kőművesként dolgozik, anyukám pedig egy miskolci gyárban operátor. Gyermekkoromban nagyon sokat szenvedtünk, volt, amikor kenyér sem volt az asztalon.

Általános iskolai tanulmányaimat a helyi iskolában végeztem, ahol nagyon jól tanultam. Ekkor semmit sem tudtam még a hitről, Istenről. Megmondom őszintén, nem is érdekelt a téma. Semmi sem érdekelt, egyedül az, hogy hogyan szerezzek pénzt, hogy tudjak öltözködni és a családomnak segíteni. Emlékszem, hetedikes koromban kezdtem el református hittanra járni, de csak azért, mert a lelkész felesége segített minket adományokkal, valamint munkát adott, szóval „érdekből szerettem az Istent”. Kerestem a helyemet a világban, de nem találtam.

Az általános iskola után, 2014-ben felvételiztem az edelényi Szent János Görögkatolikus Gimnáziumba emelt magyar és történelem szakra. Itt ismerkedtem meg a görögkatolikus rítus szépségeivel.

Ebben az évben a boldvai cigánysoron megalakult egy cursillós kiscsoport. Két-három emberből állt, de idővel egyre többen lettek a csoport tagjai. Elkezdtek missziós munkát végezni a környéken, és egyre több cigány ember elment Cursillóra. Engem is meghívtak egy csoportülésükre, ami nagyon megfogott. Azt mondhatom, itt kezdődött el a hitéletem. Minden vasárnap templomba jártam, dicsőítésekre mentem, imádkoztam minden nap. Ezután a templomba járó hívek közül többen is említették, hogy menjek papnak, de én elengedtem ezt a fülem mellett. Már akkor Isten szólt nekem az embereken keresztül.

Közben újra anyagi problémákkal küzdöttünk, dolgoznom kellett. Miután betöltöttem a 18. Életéveimet, kaptam is állást egy diósgyőri gyárban. Éjszaka dolgoztam, reggel pedig a munkából mentem az iskolába. Ebben a nehéz időszakban nagyon felemelő volt számomra, hogy sok ember mellett állt és segített. Itt szeretném megemlíteni *Kecskés László* plébánost, *Kiss Attila* parókust és *Balázs József*

cigánypasztorációs lelkészt, akik igazgatták utamat, próbáltak belőlem jobb embert faragni.

A gimnázium alatt, nagyon sok probléma volt a viselkedéssel. Eltávolodtam Istentől, elkezdtem kicsapongó életet élni. A munkahelyi környezet, a barátok, a környezetem, ahol éltem, mind-mind befolyásoltak. Hagytam, hogy a rossz dolgozzon bennem.

De ekkor jött a hivatásom, pont ebben a hanyag életformában. A cursillós kiscsoport tagjai elszállásra készültek, köztük én is. Egy erős érzés fogott el, amit az Eucharisztia adott nekem. Az első, legszemélyesebb találkozásom során Jézussal éreztem, hogy hív az

Úr, de még ez sem volt nekem elég. Azon az éjszakán egy álom által is megerősített Isten, hogy nekem papnak kell lennem.

Kérdéseket tettem fel magamnak és Istennek. Mihez kezdjek most, hiszen nem vagyok papnak való? Miért pont én, Uram? Egy ideig fontolgattam a dolgot, minden nap beszélgettem a lelkiatyámmal, tanácsokat kértem tőle. Végül igent mondtam a hívásnak: Legyen meg a te akaratod, ne az enyém! – mondtam imádságomban. Áadtam Istennek az életemet, próbáltam jobb lenni, többet tanulni, komolyan venni hivatásomat.

Sokat küzdöttem azzal, hogy elfogadja a családom, a barátaim, a boldvai cigányság azt, hogy én pap szeretnék lenni. Hatalmas áldozattal jár, küzde-

lemmel, megpróbáltatásokkal. Erről Márk evangéliumának 10. fejezete jut eszembe: „Bizony mondom nektek, mindenki, aki értem és az evangéliumért elhagyja otthonát, testvéreit, anyját, apját, gyermekeit vagy földjét, százannyit kap, most ezen a világon otthont, testvért, anyát, gyermeket és földet – bár üldözések közepette –, az eljövendő világban pedig örök életet.”

A szegénységben ott van az Isten, ebben ismertem meg igazán. Hálát adok az Úrnak, hogy ebbe születtem bele, itt láthattam meg az Ő végtelen irgalmasságát és szeretetét. Isten szeret téged, akár milyen is vagy. Még ha el is tévedsz a világban, tudd, hogy valaki fogja a kezéd és vezet!

A fogolytábor élő kenyere

Tanúségtétel az Eucharisztia erejéről

Ézsiás Erzsébet *A hit pajzsa Olofsson Placid* atya élete című könyvében a bencés szerzetes így vall elítélésének történetéről. „A Markóból egy lefüggönyözött Opel kocsival átvittek a Vilma királynő út 4-be (ma Városligeti fasor), ahol a szovjet parancsnokság székhelye volt. Ma a villában egy iskola működik, falán emléktábla. Ott vettem el tőlem a breviáriumot, amit addig a magyarok meghagytak. A pincében tizennégyen voltunk, köztük három tanítványom a bencés gimnáziumból. Őket röpcédulák terjesztésével vádolták, amelyeket állítólag én szövegeztem. Amikor az egyikük kiszabadult, a kabátjának a válltömésébe rejtettem egy levelet. A rendem és az édesanyám így értesült róla, hogy az oroszoknál vagyok. Itt már kezdődött a durvább kihallgatás, magyarán ütöttek-verték. A kihallgatóm egy jó erőben levő tornatanár volt, az asztalán a pisztolya és egy gumicső. A pisztolyát nem használta, de a gumicsővel olyanokat tudott odasózni, hogy nemegyszer leestem a székről. Előfordult, hogy elveszítettem az eszméletemet, akkor visszavittek a cellába. Egyszer mosakodásnál levettem az ingemet, és patkóalakú vér-aláfutásokat találtam a mellkasomon. Nem emlékeztem rá, mitől kaptam. Kiderült, hogy a tolmácsnóm üvegsar-

kú cipőjének a nyoma, abban az időben ez volt a női divat. Úgy látszik, mikor elájultam, rajtam táncolt. A kihallgatások ugyanis tolmáccsal zajlottak. Az enyém egy hirtelenszőke, kárpátaljai hölgy volt, *Eszternek* hívták. Olyan hosszán és kacifántosan káromkodni magyarul előtte senkit sem hallottam! A sors iróniája, hogy később találkoztam vele Lembergben, a láger-elosztóban. Jön szembe a tömegben az én szőke szépségem, integet, és mutatja a kezével, hogy ő is tíz évet kapott.”

De ki is volt ez a különleges ember, ki volt valójában *Olofsson Placid OSB*? Olofsson Károly néven született, apai ágon svéd, anyai ágon sváb családból származott. Elemi iskola után a budapesti Szent Benedek Bencés Gimnázium diákja lett, majd érettségi után be lépett a bencés rendbe. Pannonhalmán teológiát tanult, majd magyar-német-bölcselet szakon tanári oklevelet és doktorátust szerzett. 1939-ben szentelték pappá.

A szovjet megszállás után részt vett a választási küzdelmekben, ezért sajtóhadjáratot indítottak ellene és 1946-ban az Államvédelmi Hatóság letartóztatja. Innen kerül át a szovjet katonai bíróságra, ahol koholt vádak alapján 10 év munkatáborra ítélték és a Gulágra internálták.

Ezek a történelmi tények. De mit kezd ezzel a helyzettel egy ártatlan tanárember, aki életét az ifjúság nevelésére és az Istennel való kapcsolat építésére szentelte?

Emlékiratai szerint az Andrássy út 60-ban kezdődtek el a kihallgatások, többnyire éjszaka. A Vilma királynő út 4-ben, már a szovjet parancsnokság emberei várták. Ott már jóval gyakoribbak voltak a verések, a jól irányzott rúgások és a kínzások kifinomultabb módszerei. Itt vallomást próbáltak belőle kicsikarni egy nagyszabású koncepció per megindításához, de mivel ez sikertelen volt, hamarosan a Gulágon találta magát. Ez alatt a szenvedésekkel teli időszakban egy kérdés motoszkált mindig a fejében: Mit akarhat tőlem a Jóisten? A válasz nem érkezett gyorsan, de annál határozottabban. „Én nem diákokat fogok tanítani, ahogy elterveztem. Nekem az lesz a dolgom, hogy tartsam a lelket fogolytársaimban. Ez volt a hivatásom a lágerben tíz évig. Ezért voltam én a legboldogabb ember az egész Szovjetunióban, mert rám talált az életfeladatom.”

A harmincadik életévét betöltő szerzetest Moszkvától 900 kilométerre keletre, a brianszki erdőbe fakitermelésre osztották be. Itt már nem Olofsson Placid atya, hanem a 876-os számú nép-

ellenség volt. A foglyok hatkor keltek, hóban mosakodtak, konzervdobozból ettek káposztalevest és szójás kenyeret a mínusz 34 fokban.

Itt fogalmazódtak meg Placid atya híressé vált szabályai a túléléshez.

1. *A szenvedést nem szabad dramatizálni! Nem szabad panaszkodni, mert attól gyengébb lesz az ember.*

2. *Az öröm szükséges a túléléshez. Ezért észre kell venni és tudatosan kell keresni az élet apró örömeit.*

3. *Nem vagyunk tökéletesek, de itt és most kell megmutatnunk, hogy különbek vagyunk rabtartóinknál. Ez mozgósítja az életenergiákat.*

4. *Akinek van hová kapaszkodnia, annak könnyebb. Mi hívők, ha a Jóistenbe kapaszkodunk, rájövünk, hogy Ő is akarja túlélésünket.*

A munkatáborban eltöltött tíz év alatt sok munkaterületen megfordult. Volt fakitermelő olyan nyírfaerdőben, ahol a fák törzseit hárman alig tudták átölelni. Dolgozott varrodában, ahol ócska pufajkákból csináltak harisnyákat. De volt, amikor papucsot font kőrishaháncsból, vagy rádióládákat csiszolt dörzspapírral. Volt, amikor félreértésből festőként dolgozott, de volt varrodában szabásminta-rajzoló, majd tervezőmérnök is. Legutolsó helyén – egy bútorgyárban – huzatokat csinált ágyakhoz. Sok fogolyban tartotta a lelket és sok területen alakított ki kis közösségeket, amik a túlélés apró bástyái voltak. Egy meghatározó történet kíváncsok ide a sok-sok történet közül.

A Szovjetunióban nem volt karácsony, csak január 1-jét ünnepelték. Placid atya összebeszélt rabtársaival az egyik lágerben, hogy december 24-én szentestét tartanak, akármi történik is. Megkérte az ottani szovjet főnökét, akivel elég jóban volt, hogy hadd csináljon a beteg kislányának egy jolkát. A jolka egy kis fenyőfa, amit január 1-jén a Téalapó hoz az orosz gyerekeknek. A főnöke megengedte. Az erdőből hoztak kis fenyőfát, a rabtársakkal feldíszítették papírdíszekkel és ez lett 24-én a láger karácsonyfája. Több mint harminc fogoly dolgozott rajta. Az ünnep estéjén két fogolytársa, akik az áramfejlesztőnél dolgoztak, rövidzárlatot csináltak, mire az őrtoronyokból kilőtték a színes rakétákat. Mindenki azzal volt

elfoglalva, hogy a rövidzárlatot elhárítsák. Placid atyáék, pedig imádkoztak, énekeltek és az otthoniakra gondoltak. Ekkor lépett be az ajtón egy Sztálin-díjas szovjet költő. Mindegyikük azt hitte feljeleníti őket. De másnap csak ennyit mondott az atyának az ebédlőben:

„Tudod, hogy engem ateistának neveltek. De hogy ti ilyen körülmények között, a hitetek alapján tudtok mosolyogni, ennél nagyobb istenért nekem nem kell!”

A fogság borzalmának talán mégis a legfelemelőbb története az, ahogy Placid atya sok viszontagságos és veszélyes szervezkedés után éjszakánként misézett és kiszolgáltatta az Oltáriszentséget.

Az Eucharisztiahoz két dolog feltétlenül szükséges, kovásztalan kenyér és bor. Ezek egy szovjet fogolytáborban ritkán beszerezhetőek. De Isten jelenléte a legnehezebb körülmények között is tetten érhető. Egy hithű zsidó rabtársának a moszkvai izraelita hitközség küldött maceszt jom kippur ünnepe előtt, így Placid atya kapott tőle két kiló maceszt. Így lehetett, hogy egy magyarországi bencés tanár a szovjet lágerben a moszkvai izraelita hitközség maceszával misézett... A bor azonban még mindig hiányzott, hiszen az öröktől legfeljebb vodkát lehetett volna szerezni. Rabtársától, páter Leoni olasz jezsuitától tudta meg Placid atya, hogy 1942-ben *XII. Pius* pápa hozott egy rendeletet, amely szerint rendkívüli körülmények között nem szükséges a szentmiséhez kiérlelt bor, elég csak a szőlő leve. Kaukázusi fogolytársai – akiknek nemzeti eledelük a szőlő – csomagjaiból mindig kapott, így lett szőlőlé is a liturgiához. Az ágyon fekvéssel éjjel kettőtől misézett, fogolytársai pedig vele imádkoztak. „Nem volt ott oltár, csak egy feszület és egy kis terítő. De ez ugyanolyan értékű szentmise volt, mintha a Szent Péter-bazilikában lett volna! Megáldoztam és reggel megáldoztattam a fogolytársaimat. Ez hívő embernek nagyon sokat jelent, erősít a nyomorúságban. Nemcsak a mi barakkunkból, hanem az egész lágerből jöttek hozzám áldozni titokban.”

Úristen még azt a csodát is megtette, hogy női rabokat meg tudott áldoztatni, bár a táborban és a gyárban is elkü-

lönítették a férfiakat és a nőket. Egyik nap egy fogoly megkérdezte oroszul, van-e itt magyar. Kiderült ő volt Munkács városának tisztifőorvosa. Összebarátkoztak. Az orvosnak szabad bejárása volt a női barakkba, hogy a munkásnők szemét vizsgálja. Így ismerte meg *Mária* nővért Kárpátaljáról. Ők hárman kitalálták, hogy miként tudnak majd gyónni és áldozni a palánk túloldalán lévő női rabok: csak oda kellett menni a palánknál lévő fához. „Mikor bejöttem a munkából, odamentem a palánkhoz, és annyi feloldozást adtam latinul, ahányan csak voltak. Éjszaka miséztem, és másnap reggel az orvossal elküldtem nekik az oltáriszentséget gyógyszeres papírba csomagolva.”

Sok hasonló, hihetetlen története volt Placid atyának, amit a fogság után sokszor mesélt el társaságban, közösségekben, majd később a Gulágról tartott előadásain.

Ennyi megpróbáltatás után az ember azt gondolná, hogy hazaérkezve az egyházban, a szerzetesrendbe visszafogadva megtalálja nyugalma. De nem így történt. Pannonhalmára visszatérve nem kapott lakhatási engedélyt és papi működési engedélyt sem, egyedül a misézéshez való joga maradt meg. Végtelen optimizmusa és hatalmas hite révén ebben is csak a jót és az új lehetőségeket látta.

Egyszer még felcsillant egy lehetőség, hogy tanári diplomáját kamatoztathassa, de a hatalom számára nem felelt meg az elvárásoknak. Behívták a Zsombolya utcai rendőrségre. Több mint két óráig faggatták arról, kikkel találkozott, kivel levelezik, és hogyan tartja meg a szerzetesi fogadalmait. Később kiderült, Pannonhalmáról kérényezték, hogy taníthasson. A belügyesek arra lettek volna kíváncsiak, hogy mennyit ér meg neki, hogy főiskolai tanár lehessen. De miután rájöttek, hogy alkalmatlan a besúgásra, nemet mondtak a kinevezésére.

1975-től név nélkül kiségitett a budai Szent Imre-templomban. Huszonöt éven keresztül tartott jegyesoktatást, lelkigyakorlatot, eseketést, temetést. Végre azt a szolgálatot végezhetette, amire feltette annak idején az életét.

Seregély István

A bor és a víz elegyítése

Az Eucharisziáról (5. rész)

A szent cselekmény közelében lévő ministránsok és az első padokban ülő hívek láthatják, hogy a szentmise folyamán milyen apró, látszólag jelentéktelen mozdulatokat is végez a pap. A szokatlan, szinte titkos aktusok mindjárt felkeltik az érdeklődők figyelmét. Az egyik ilyen a felajánlaskor (hivatalos nevén az adományok előkészítésekor) az egy csepp víz elegyítése a konszekrálandó borral. Ez akkor történik, amikor a ministránsok (ünnepélyes nagymiséken körmenetben a hívek) az oltárhoz viszik a paténával és a cibóriummal a kenyeret, valamint a kelyhet, a bort és a vizet. A pap, miután átveszi a kenyeret – legtöbbször a hívek éneke alatt –, felemeli, halkán áldást mond és leteszi az oltárra. Ezután oldalra lép és átveszi a kelyhet, bort önt bele és egy csepp vizet. Ez az a tett, amiről cikkünk szól. Miért van szükség erre az elegyítésre? Mi teszi ezt szükségessé? Mit jelképez?

Elsősorban az juthat eszünkbe, hogy a kereszten Jézus oldalából vér és víz folyt ki, ahogy azt János evangéliuma közli (Jn 19,34), és a borhoz adott víz ezt jelképezi. Emellett a víz a keresztség szentségéhez is hozzákapcsolódik, ugyanígy a szenteltvízzel való meghintés szentelményéhez is. S bár nem vethetjük el azt, hogy a bor és víz vegyítésének aktusában mindezek a szimbólumok benne vannak, az valójában sokkal hangsúlyosabb jelentéssel bír.

Ez a cselekedet annyira lényeges része a liturgiának, hogy *Szent Ciprián* (Karthágó, 190 körül – Karthágó, 258) azt írta, ez már az ő korában történelmi múlttal rendelkező hagyomány volt. *Várnagy Antal Liturgika* című könyvében ezt úgy értékeli, hogy a vegyítés bizonyosan Jézus utolsó vacsorán véghezvitt egyik tetteire vezethető vissza.

Az utóbbi évszázadokban az ehhez kapcsolódó teológiai gondolkodás azonban inkább fejlődött vissza, mint előre: a kimondott kézenfekvő liturgikus szavak – „a bor és a víz titka által részesülünk annak istenségében, aki

kegyesen részese lett emberségünknek” – hatására leszűkítették az aktus jelentéstartalmát arra, hogy az Krisztus ket-tős természetére utal.

Szent Ciprián viszont az említett szimbolikáktól egy teljesen elütő jelentésre is rámutat 63. levelében, amikor azt írja, hogy „a víz a népet jelképezi, a borban pedig Krisztus vére jelenik meg. Amikor pedig a kehelyben elegyedik a bor és a víz, Krisztussal egyesül a nép, tehát a hívek tömege eggyé válik és összekapcsolódik azzal, akiben hisz. A bornak és víznek ez a keveredése és egyesülése az Úr kelyhében jön létre, hogy az elegy többé ne válhasson szét.” E jelképrendszerrel Ciprián *Szent Pál* korintusiakhoz írt első levelének egyháztanát támasztja alá. A népek apostola ezt írja: „Ti Krisztusnak teste vagyatok, s egyenként tagjai” (1Kor 12,27). Vagyis mi, mint Krisztus testének tagjai részesülünk az ő üdvösséget hozó áldozatában, ugyanakkor Krisztusban mi is tevékeny szereplői vagyunk üdvösségünknek. „Testemben kiegészítem, ami Krisztus szenvedéséből hiányzik, testének, az egyháznak javára” (Kol 1,24). Bár Krisztus szenvedése tökéletes és elégséges, mégis a mi áldozatunk is helyet kap az övében, és így válik teljessé az egész test számára.

Ciprián arra is rávilágít, hogy a víz nemcsak a bor előkészítésének lényeges eleme, hanem – amire legtöbbször nem is gondolunk – a kenyéréé is: „Az Úr teste nem lehet csupán liszt vagy víz, hanem egybe kell gyúrni őket, hogy kapcsolódjanak, és egyetlen testtávvá álljanak össze”. Ezáltal a hívek közösségben vannak Krisztussal és egymással is. Ugyanakkor arra is gondolnunk kell, hogy maga Jézus is evett a kenyérből és ivott a kehelyből, amely által átölelte és magáévá tette emberségünket. Ezért amikor Krisztus meghal a kereszten, egész teste (vagyis a hívek teljes közössége) szenved és meghal vele együtt, hogy utána fel is támadjon.

(A témában az Olvasók figyelmébe ajánljuk *Dennis Billy CSSR: Szépséges Eucharisztia – Egyháztatyák az Eucharisziáról* című könyvét.)

Tóth Zoltán svd

Missziós

KIADVÁNYOK

- **Missziós imakönyv**
új kiadás – 1000 Ft
- **Küldetése**
a mi küldetésünk...
– Tóth Zoltán svd
és Révész Éva könyve
a verbitákról – 1500 Ft
- **Missziós Napló** – 1000 Ft
- **Rózsafüzér** – 300 Ft

Verbita kiadványok megvásárlásával missziós szolgálatunkat támogatja.

Pasztoráció és új evangelizáció

A szlovák rendtartomány

A szlovák tartomány két országot foglal magába: Szlovákiát és Csehországot. Földrajzi közelségük ellenére mély társadalmi, kulturális és vallási különbségek vannak közöttük. Szlovákiában a szlovákokon kívül számos kisebbség él, magyarok, németek, oroszok, lengyelek. Figyelemre méltó a roma népesség is, melyre külön pasztorális figyelmet kell fordítani. Komoly erőfeszítést igényel integrálásuk a többségi társadalomba. Csehországban a lakosság többségében morva és cseh, ugyanakkor itt is jelen van a roma kisebbség.

A vallásszabadság visszanyerése után az 1990-es évek elején fellángolt a vallás iránti lelkesedés. 2000-től kezdve aztán folyamatos csökkenés figyelhető meg mind a szentmisén való részvétel, mind a hivatások száma tekintetében. A jólét növekedését az egyház iránti közömbössé válás követte. A hagyományokat inkább követő vidéki emberek körében erősebb a vallásosság, a városokban erősebb a szekularizáció.

Szlovákiában a lakosság 62 százaléka római katolikusnak vallja magát, közülük 40 százalék gyakorolja a vallását, a szentségek vételének szintjén. A lakosság 13,4 százaléka – és egyre többen – úgy nyilatkozik, hogy semmilyen valláshoz nem tartozik.

A társadalmi mozgalmak szaporodnak és hoznak frisses-

seget az egyházba. Nagyrésztük úgynevezett életvédő mozgalom, mert folyamatos a törekvés a liberálisabb törvények bevezetésére. Aktív a szlovák katolikus karitás is. Ígéretesen alakul az egyház szerepe az oktatásban és a médiában is.

Csehország ugyanakkor a leginkább ateista ország Európában, a lakosság 88 százaléka mondja, hogy semmilyen felekezethez sem tartozik. Az előző rendszerben elkobzott egyházi tulajdonért járó kompenzáció 30 éve folyamatban van, és az államtól való abszolút anyagi függetlenség új kihívásokat jelent a cseh egyháznak.

Az első verbiták Szlovákiába St. Gabrielből érkeztek még az Osztrák-Magyar Monarchia idején, és sajtóapostolsággal kezdték működésüket. Az első missziós házat Nyitrán alapították 1928-ban, amely a mai napig működik a tartomány központjaként. A II. világháború utáni 40 év megállította a növekedést. A vallásszabadság visszanyerése után a verbiták amellet, hogy visszatértek Nyitrára, új formációs házat nyitottak Pozsonyban és novíciusházat Vidéfalván. Csehországban az 1990-es évek második felében indult a misszió növekedése. Először az ország keleti és vallásosabb felében, Morvaországban, majd Prágában és Kolinban vettek át a verbiták plébániákat.

Szlovákiában és Csehországban is a verbiták munkája főként plébániai pasztoráció. A pozsonyi egyetemi ifjúsági lelkészség, iskolai hitoktatás, valamint a migránsokkal és a társadalom peremére szorultakkal való törődés is feladataik közt szerepel.

A plébániákon és a lelkigyakorlatos házakban advent és nagyböjt idején biblikus témájú lelkigyakorlatok folynak; a fiatalok körében népszerűek a nyári missziós táborok, melyeket a Szentlélek Szolgálói Missziós Nővérekkel közösen szerveznek a verbiták. A havonta megjelenő magazinban adnak hírt a missziós hírekről, emellett könyvekkel, missziós naptárakkal és videókkal is hirdetik Isten ígését. Néhány pap közreműködik a Szlovák Katolikus Televízió és Rádió munkájában, különösen is a missziós életről szóló kisfilmekkel, videókkal, hírekkel.

A szlovák tartományban 8 nemzetből 61 szerzetes él, akik közül 48 pap, 2 szerzetestestvér, 9 seminarista, 2 novícius.

Hajós Katalin

A togói misszió támogatása 2020-ban

Togóban a verbita misszionáriusok szolgálatát Isten Igéjére alapozva a bibliaapostolkodás, a plébániai pasztoráció, a szociális és karitatív segítségnyújtás, valamint a különböző kultúrák és vallások közötti párbeszéd alakítja. Ezeket a törekvéseket szeretnék fejleszteni és megerősíteni. Ehhez kérjük missziós barátaink nagylelkű támogatását az év folyamán. Isten fizesse meg!

• HUF 10700024-69018251-51100005

Közlemény rovatba kérjük feltüntetni: Togó

Verbita hírek négy égtájról

Az Isteni Ige Társasága a világ minden földrészén jelen van. A rend négy zónát, kontinenseket magukba foglaló szervezeti egységet alakított ki: az AFRAM Afrikát és Madagaszkárt; az ASPAC Ázsiát és Óceániát; az EUROPA kontinensünket; a PANAM pedig az amerikai földrészt fedi le. Rovatunkban az egyes zónák legfrissebb híreiről, eseményeiről olvashatnak.

AFRAM

Togo:

Faültetés az Isteni Ige Kertekben

Togóban június 1-je a faültetés ünnepe, és az akció általában folytatódik az egész hónapban. A faültetés ünnepe célja, hogy emlékeztesse az embereket a környezet védelmére, illetve felszólít mindenkit, hogy küzdjön az erdőirtás ellen, és hagyjon fel mindazzal, ami veszélyezteti Isten alkotását. Az akció megmutatja, milyen fontos mindez a túlélésünk érdekében, különösen most, amikor a klímaváltozás napi szintű fenyegetést jelent.

A togói tartomány verbita misszionáriusai JPIC (Justice, Peace and Integrity of Creation – igazságosság, béke és a teremtés megőrzése) szolgálat iránti elköteleződésüknek megfelelően figyelnek arra, hogy buzdítsanak minden embert, hogy törődjön többet a természettel. Ezért létrehozták a Divine Word Gardens (Isteni Ige Kertek) elnevezésű gazdálkodó közösséget Apessitóban, hogy ott fákat ültessenek. Loméből és Kéguéből is eljöttek a rendtársak, hogy segítsenek a munkában. Divine Word Gardens hivatalos megnyitóján bemutatták a közösség tagjait: Binu Paul Narripara SVD atyát és Hervé Pitcholo SVD testvért. Több mint száz afrikai őshonos Khaya senegalensis fát ültettek el június 13-án a kertben.

Angola:

A karantén alatt a sandi missziós iskolában

A verbiták Sendi-Lubango-i bentlakásos iskolájában a 2020-as tanévet 66 fiúval kezdték meg. A 12–20 éves diákok az ország különböző részeiből származnak. Az angolai püspöki kon-

ferencia utasításait követve a világjárvány miatt a gyerekeket a kollégiumban kellett elhelyezni, betartva a szigorú karantén-előírásokat. A verbiták nem vették félvállról az intézkedéseket, viszont a szülők többsége úgy döntött, szeretné, ha gyermeke inkább otthon töltené ezt az időszakot. Így csak 13-an maradtak a kollégiumban.

A csökkent létszám miatt és az adott helyzetben változtatni kellett a szokásos napirenden és életformán. Többet foglalkoztak a lelkiélettel. Fontos volt a kerti munka, hogy biztosítsák az ellátást a kollégium számára. A délután a sportoké volt, különösen a focié; vagy társasjátékoké, mint például a sakk. A diákok kihasználták a bezártság adta lehetőséget és esténként fejlesztették számítógépes tudásukat. A szombatok a vasárnapi liturgiára való felkészülés jegyében teltek, az énekek és a felolvasás gyakorlásával.

Ez a kihívások és az új lehetőségekhez való alkalmazkodás ideje. Ugyanakkor a kapcsolatok erősítéséé is, hiszen közösségben élünk. A kollégium most is a testvériség, a növekedés és a fejlődés színtere.

ASPAC

Pápua Új-Guinea:

Különleges nagyhét Porgera-Paielában

Így számol be a nagyhétről Tarsi Nadi SVD, Wabag körzet tartományfőnöke, aki a porgerai plébánián szolgál:

Amikor a kormány kihirdette a szükségállapotot, a Wabagi Egyházmegye püspöke azt kérte papjaitól, ne ünnepeljék az emberekkel együtt az Eucharisziát a világjárvány ideje alatt. Kértem, hogy Paielába mehessek, hogy ott ünnepelhessem a húsvétot. Paiela a porgerai plébánia egyik távoli állomá-

sa, így a püspök engedett kérésemnek. Az ünnepek békések és bensőségesek voltak. Nemcsak katolikusok vettek részt a liturgiákon, hanem más felekezetűek is. Míg sok ember szerte a világon nem ünnepelhetett közösségben, nekünk csodálatos ünnepünk volt. Jézus virágvasárnapi jeruzsálemi bevonulására emlékezve körmenetben vonultunk a piactérről a templomig. Úgy nézett ki, mintha a nap sugarai az Isteni Irgalmasság képéből eredő sugarak lettek volna, és ezek vezették volna a felvonulást. Nagypénteken a keresztút nem a főúton haladt, hanem a dzsungelben. A fiatalok élő keresztúti állomásokat jelentettek meg. Három óra hosszan jártunk az erdőben, hegyre fel, hegyről le, át a folyó fölötti függőhidakon. Egész úton imádkoztunk és Jézus szenvedéséről elméledtünk. Különleges, felejthetetlen élmény volt!

Indonézia:

Összefogás a rászorulóknak segítéséért

Timor szükségben lévő családjairól, a migránsokról, a fogyatékkal élőkről, az özvegyekről gondoskodni hatalmas feladat. Segítséget kell nyújtani a városokban és a falvakban egyaránt. A verbiták és a missziós nővérek összefogtak, hogy együtt adjanak választ a COVID-19 járvány kihívásaira a tartományban. A munkát a két rend JPIC koordinátorai irányították és a helyi önkormányzatok segítségével dolgozták ki a segélyakciók részleteit. A rászoruló családokra kell fókuszálni, tekintet nélkül az etnikai vagy vallási hovatartozásra. Mindkét rend tartományfőnöke vállalta, hogy a szerzetesek részt vesznek az adományok kiosztásában a karantén idején, mivel az intézkedések megakadályozták a családokat abban, hogy megkeressék a napi megélhetésükre valót. Alapvető élelmiszereket, rizst, olajat, tojást és egyéb szükséges cikkeket vittek a családoknak, többek közt maszkokat, fertőtlenítőszeret és olyan eszközöket, melyekkel megvédehették magukat a megfertőződéstől. A településeken a szerzetesek mindig együttműködtek a helyi önkormányzati egységekkel.

A verbiták és a missziós nővérek közös erőfeszítése „családi ügy”, aminek

spirituális értelme is van. Mindkét tartományfőnök buzdította a segítő csoportot, hogy imádkozzanak és kérjék az Úr kegyelmét, hogy reményt tudjanak vinni az embereknek, akiket mélyen érint a járvány. A közös munka kiértékelésére is sor fog kerülni, ami segítségére lesz a közösségnek, hogy a jövőben eredményesen tudják kezelni a krízishelyzeteket.

EUROPA

Szlovákia:

Új pasztorációs központ nyílt Nyitrán

Június 7-én, Szentháromság ünnepén került sor a nyitrai pasztorációs központ felszentelésére. A szertartást a nyitrai misszióház rektora, Ján Kušnir SVD vezette. A központ védőszentje az Isteni Ige Anyja.

A cél az volt, hogy létrehozzanak egy helyet azoknak az embereknek, akiket érdekel a hitük, a lelkiesség, az életük elmélyítése és a formáció. Tizenhét közösség találkozik rendszeresen az új központban, ahol lehetőség van a kötetlenebb időtöltésre is: lehet filmet nézni, kávézni, teázni, süteményt sütni vagy grillezni. Mások focihatnak, pingpongozhatnak vagy társasjátékokat játszhatnak. A gyermekek számára táborokat is terveznek a központban.

Fehéroroszország és Oroszország: Segítség az orvosoknak és a külföldi diákoknak

Az uráli régióban a rendtestvérek és a missziós nővérek jelentős közös kezdeményezése volt az orvosok és a vesztegár alá került külföldi diákok támogatása.

Április 26-án adományokat gyűjtöttek a Fatimai Miasszonyunk-plébánián Baranavicsiben (Fehéroroszország), hogy fertőtlenítőszeret vásároljanak és olyan anyagokat, melyekből védőfelszerelést lehet készíteni a kórházban dolgozó orvosok számára. A verbitáknak néhány plébániai hívő és a Szent Család missziós nővérek is segítettek a szakmai előírásoknak megfelelő védőruhák készítésében. Egy plébániai csoport varrta a ruhákat otthon, saját varrógépen. Több száz védőruha készült el, melyeket átadtak a kórház dolgozóinak.

A verbiták és a missziós nővérek közösen vettek részt az anyagi források nélkül Irkutszkban (Oroszország) rekedt külföldi diákok segélyprogramjában. A diákok rendszerint hazautaznak a szünidőben, de idén a COVID-19 járvány miatt nem teheték, mert bizonytalan lett volna, hogy szeptemberben, az új tanévre visszatérhetnek-e. A helyi hatóságok kezdeményezésére a verbiták és a missziós

nővérek összegyűjtötték a diákok számára a szükséges egészségügyi felszerelést, fertőtlenítőszeret, élelmiszert. Sok muszlim diáknak egyedi segítséget is nyújtottak a ramadán idején, hogy betarthassák az étkezési előírásokat.

PANAM

Brazília:

Két verbita tett örökfogadalmat São Paulóban

Május 30-án két fiatal rendtestvér tette le örökfogadalmát az Isteni Ige Társasága tagjaként São Paulóban: az angolai Ilidio Sapalo Espalanga SVD és a brazil Marco Antonio de Miranda SVD, aki három évet volt nálunk misszióban. (Marco üzenete a Világposta 2. oldalán olvasható.) A szentmisét a brazil középső tartomány provinciálisa, João Batista de Oliveira SVD mutatta be. A COVID-19 járvány miatt csak néhány rendtárs vehetett részt a fogadalomtételen.

Kuba: Gondoskodás az idősekről

A havannai Santa Lucia-plébánia önkénteseinek állandó szolgálata az idős emberek ellátása a körzetükben. Mintegy 50 embernek biztosítanak ebédet, de az idős emberek nemcsak a meleg ételért mennek a plébániára, hanem lelki támogatásért is. A koronavírus-járvány miatt, amely az egész világot sújtja, a kubai kormány is intézkedéseket vezetett be, hogy az emberek, különösen az idősek, maradjanak otthon, hogy elkerüljék a fertőzést. Mivel az idősek nem mehetnek a plébániára, a szerzeteseknek kell elmenni hozzájuk és elvinni nekik az ételt.

A verbiták és a missziós nővérek Havannában igyekeznek tovább erősíteni a szegények iránti elkötelezettségüket azzal, hogy ételt főznek az időseknek és házhoz szállítják azt. Maszkokat és tisztálkodási eszközöket is visznek. Az idősek nagyon örülnek ennek a gesztusnak, és viszonzásképpen megajándékozzák a szerzeteseket hálás mosolyukkal, ami további inspirációt ad a szolgálathoz.

Fordította: Hajós Katalin

VILÁGPOSTA ONLINE

verbita.hu/vilagposta

Verbita Baráti Kör

A misszió barátainak közössége

Összeköt a misszió.

A távolság ellenére közösséget alkothatunk az imádságban.

A missziós imaháló végtelen ereje tartja meg szolgálatunkat az egész világon.

Csatlakozz a misszió barátaihoz!
Küldd el nevedet, címedet, és felvesszük veled a kapcsolatot!

Chavvakula Lourduraju SVD minden hónap 15-én szentmisét ajánl fel a Verbita Baráti Kör tagjaiért és azok szándékaira.

misszio@verbita.hu

„Én vagyok az élet kenyere”

Találkozunk az Oltáriszentségben jelen lévő Jézussal!

Isten első kinyilatkoztatása önmagáról a Szentírásban: „Én vagyok, Aki van!” Így mutatkozott be Mózesnek. Isten az, aki igazán van, az örökké létező, aki önmagától mindörökké létezik. Már az Ószövetségben életet és halált tár elénk, s azt tanácsolja az embernek, hogy válassza az életet. Ránk bízta a döntést. A mi életfeladatunk, hogy az életet választva Isten útján járjunk, amit Jézus mutatott meg számunkra. Sőt, nem is csak megmutatta számunkra az örök élet útját, hanem önmagát adta eledelül, s így táplálja az isteni, örök életet bennünk. Ő maga mondta: „Én vagyok az élet kenyere.”

Jézus földi élete során csak kevesek lehettek a közelében. Az Oltáriszentségben viszont valóságosan jelen van minden katolikus templomban, ezért bármikor, bárki az Ő közelében lehet. Mindenkinek lehetősége van, hogy hozzá menjen és találkozzon vele, táplálkozzon belőle.

Miként az emberi testet táplálni kell, úgy a lelket is. Jézus maga gondoskodott övéiről: önmagát ajándékozta nekünk eledelül, hogy lelkünket az

élet kenyérével, az Oltáriszentséggel táplálja. Az Oltáriszentségben Jézus a feltámadt, megdicsőült istenemeri jelenlétével él velünk és köztünk. Az Úr Jézus így akar betölteni bennünket, hogy bensőnket átformálja, Szent Szíve szerintivé alakítson minket, és szívünket ráhangolja az őszinte szeretetre Isten és embertársaink iránt. Engedjük, hogy alakítsa szívünket az Ő Szent Szívéhez hasonlóvá! Jézus azt mondta: „Ha nem eszitek az Emberfia testét, és nem isszátok az Ő vérért, nem lesz élet bennetek!”

Jézus az Oltáriszentségben valóságos testével és vérével, lelkével és istenségével van jelen. Az Úr 1964. január 16-án Szent Vérének erejéről beszélt a Szereteláng kiválasztottjának, *Kindelmann Erzsébet* asszonynak: „Én vagyok a nagy Véraló. Isteni Véremtől megistenülhettek. Én vagyok a világ egyetlen Véralója. Fogd fel hatalmas szeretetemet! Tűnődj el rajta! Szent Vérem bemelegíti, mozgásba hozza a lelketek fagyos bénultságát. Adjátok át magatokat isteni kezem szent vezetésébe! Akarjátok megistenülni, hogy

gyönyörűségem teljék bennetek! Asztalom szünet nélkül terítve van. Önmagamot ajándékozom nektek. Ne a megszokás hozzon szent oltáromhoz, hanem az áldozatos szeretet tüze, mely itt, szeretetemtől tüzet fog, és általam, veletek összefogva, kiegészíti a bűnt lelketekből. Ó, hogy vágyom erre a nagy elhatározásokra és erre az önkéntes szeretetre! Mikor jöttök már végre így hozzám?”

Idén még jobban tudatosulhatott bennünk, hogy mekkora kegyelem és milyen kincs számunkra az Oltáriszentség. Hiszen általában, amikor valami megszűnik, amikor hiányzik, akkor kezdjük csak el igazán értékelni azt. Váratlanul tört ránk a járvány. Először a bölcsődéket, óvodákat zárták be, majd az iskolákat is. Végül a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia rendelkezése szerint a templomokban március 22-től szüneteltek a nyilvános liturgiák. Előző nap reggel még elmentünk szentmisére, aztán esti mise már nem volt sehol a városban. Alig tudtam elhinni, hogy létezik ilyen. Sekrestyésként nehéz volt megélni, hogy nyissuk ki a templomot, de nincs szentmise. Maradtak az élőben közvetített szentmisék a lelki áldozással, s a húsvét ragyogása is így ért el a hívekhez.

Sokan úgy éltük meg ezt az időszakot, mint a kiszikkadt föld, amely várja a frissítő esőt. Egyházmegyénkben május 24-én lehetett az első nyilvános vasárnapi szentmise. Bennem nagy öröm és hála fogalmazódott meg: de jó templomba menni! De jó találkozni az Úrral! Milyen jó találkozni az ismerősökkel, de jó közösen imádkozni és dicsőíteni Istent!

Azt gondolom, egyik nagy áldása volt ennek a járványügyi helyzetnek, hogy a lelki áldozás gyakorlata felelevenedett, a lelkiélet reflektorfényébe került. Régebben ezt többet gyakorolták a hívek. A *Szereteláng lelki naplójában* szerepel, az Úr Jézus kéri Erzsébet asszonyt, hogy annyi lelki áldozást

végezzen, ahányan vannak a családtagjai. Tehát a lelki áldozást ugyanúgy, mint a valóságos szentáldozást fel lehet ajánlani valamilyen szándékra, akár élőkért vagy megholtakért.

Az Úr Jézus missziós küldetést adott Erzsébet asszonynak 1962. augusztus 28-án a következő szavakkal: „Lelked alázatosságával égjen, izzon benned a megváltó munkámban való részvétel vágya! Csak Nekem szolgálj minden erőddel! Nagy missziós munkát kell rád bíznom. Viseld szíveden ügyemet! Mától kezdve új beosztásod lesz, te leszel az egyházközség lelkeinek »képviselője«. Ez nagy feladat. Te minden reggel elmondod a reggeli imát az egyházközség nevében is. Az édesapák, édesanyák, az ifjúság, a gondtalan gyermekek, a balga öregek nevében, kik még mindig nem gondolnak életük céljára, majd kérd reájuk a Szentlélek ajándékait! Bármennyi kegyelmet kérsz számukra, minden kérésedet meghallgatom. Kérd az Atyától az én nevemben, és ajánld az egyházközséget az én Szent Sebeim által irgalmamba! Engesztelj napközben is az egyházközség hűtlen lelkeiért! Én kiválasztottalak ennek a városnak engesztelőjévé. Tudod-e mit jelent ez? Szinte papi méltóságot. Végezz értük sok lelki áldozást! A betegekről se feledkezz meg! Vigyázz, egyetlen lélek se kárhozzék el!”

Ezzel a megbízatással az Úr Erzsébet asszonynak a gyermekkori nagy álmát

teljesítette, mivel mindig misszióba vágott. De előbb erre a nagy feladatra fel akarta készíteni. „Ne felejtse el, a te legnagyobb missziós munkád most is a családod. A papi hivatásokat különösen viseld szíveden! Amennyit csak kérsz, annyit kapsz. Sokat imádkozz és vezekelj! Ez az igazi kármelita életcélja!” Erzsébet asszony pedig, mint világban élő kármelita, minden erejével igyekezett eleget tenni az Úr kéréseinek.

A másik nagy áldása volt a nehéz járványhelyzetnek, hogy sok hívő „kiéhezett” az Oltáriszentségre, a szentgyónásra. Több hívő megtapasztalta a csendes szentségimádás erejét, értékét és áldását. Több plébánián bevezették a csendes szentségimádást és ezek az imaalkalmak megmaradtak a korlátozások feloldása után is. Jézust kell imádnunk, Őt kell szemlélnünk, nála kell időznünk, hogy szeretetét megtapasztaljuk és nyugalmat találjon a lelkünk.

A járvány időszakában sok emberen úrrá lett a félelem. De Szent Pál azt mondta, a szeretetben nincs félelem. Ha az Oltáriszentség elé térdelve Jézusra tekintünk, ha engedjük, hogy Jézus szeretete és békéje a szívünkbe áradjon, akkor az iránta való szeretet a felebaráti szeretetre indít minket, mert a szeretet elűzi a félelmet. Az is tény, hogy ebben a nehéz időszakban több hívő bensőségesebb kapcsolatba került az Úrral. A karanténban egy kicsit megtudtunk nyugodni. Felpörgetett világunk egy kicsit megállt, lelassult a szédítő nyüzsgés. Vajon most, hogy ismét megnyíltak a templomok kapui, nagyobb lelkesedéssel és szívbeli örömmel indulunk-e a vasárnapi szentmisekre, mint a járvány időszaka előtt? Van-e bennünk vágy az Úrral való találkozásra? Vajon valódi öröm számunkra az Úrral való találkozás a sok lelki áldozás után? Most, amikor ismét mehetünk a templomba, szeretettel és méltó áhítattal boruljunk le az Oltáriszentség előtt és valljuk meg Jézusnak, hogy mindennél és mindenkinél jobban szeretjük Őt! Jézus várja, hogy szeretetből fakadjon imádó hódolatunk. Ő a legkisebb szeretetmegnyilvánulást is szívesen fogadja, és kegyelmei bőséggel viszonozza.

Végül *Bosco Szent János* egy látomását szeretném bátorításként felidézni, amely az egyház jövőjével kapcsolatos. 1862. május 30-án Don Bosco azt álmodta, hogy egy csupasz sziklán áll, s mérhetetlen tenger terül el előtte. A hullámokon rengeteg vitorlás hadihajó sorakozik fel csatarendben. Egy sokkal nagyobb és magasabb hajót igyekeznek megtámadni, amelyet szintén számos kisebb vitorlás támogat. A szél az ellenségnek kedvez. Ekkor a tenger végtelen víztükrén, a habokból két erős, hatalmas méretű, egymáshoz közeli oszlop emelkedik ki. Az egyik a Szeplőtelen Szűz szobra áll, a másikon, amely sokkal magasabb, az oszlop méreteivel arányos Szentostya van. A pápa a kormányánál áll, és minden erejével azon küzd, hogy a két oszlop közé irányítsa a hajót. Az ellenséges hajók megpróbálják megrohanni és elszüllyeszteni a pápa hajóját. Az őrjöngő ellenség közelharcba kezd: pusztá kézzel, ököllel és káromkodással támad. A pápa halálos sebet kap, földre rogy, de amint életét veszti egy másik lép a helyébe. Az új pápa minden akadályt legyőzve a két oszlop közé irányítja a hajót, és az oszlopok horgonyához rögzíti azt. Ekkor nagy zűrzavar kerekedik: az összes ellenséges hajó megfutamodik, menekülés közben összeütköznek, szétzúzódnak. Azok a hajók, amelyek hősiiesen harcoltak a pápa oldalán, szintén a két oszlophoz kötözik magukat. A tengerre főséges, végtelen csend borul.

Amikor *Bosco János* ezt elmesélte, hozzáfűzte: „Annyi veszély között két eszközzel lehet megmenteni az egyházat: a gyakori, méltó szentáldozással és a buzgó Mária-tisztelettel.” Szűz Mária által tudunk a legjobban, legbiztosabban közeledni Jézushoz, az Oltáriszentségben elérhető istenemberhez.

Az emmauszi tanítványok felismerték az Urat a kenyértöréskor, lángolt a szívük és lelkes örömmel indultak vissza társaikhoz, hogy megvigyék nekik az örömhírt: találkoztak a feltámadt Jézussal. Mi is találkozhatunk az Úr Jézussal a szentmisében, a szentáldozásban és a szentségimádás alkalmával. Élünk e lehetőségekkel, és akkor nekünk is lángolni fog a szívünk!

Menkő Ágnes

Levél Afrikába

Fodor Réka missziós orvos, az Afréka Alapítvány alapítója március 20-a óta koronavírus-járvány miatt Nigériában rekedt. Az alábbi levelet 12 éves lánya, Kinga írta.

Drága Mami!

Ma százötven napja, hogy megöleltél, és azt mondtad, két hét múlva találkozunk. Azóta az egész világon bezárták az iskolák, aztán a templomok és a játszóterek. Apa alacsonyabb lett egy centiméterrel, én magasabb négygel, Anna kettővel, tehát összesen öt centit nőtt a család. A cica és kutya is nagyobbak lettek. Ja, Apa is hízott öt kilót, ennek nem nagyon örül, mert hiú. Befejeződött a tanítás, megkaptuk a bizonyítványokat. Az enyém lehetne jobb, de tudod, ezt mindenki elmondhatná magáról, hiszen annál, amik vagyunk, mindig lehetnének jobbak mindannyian. Jó, mi nem vagyunk átlagosak, mert te például Afrikában gyógyítod az embereket, ételt adsz a szegényeknek, és hiányzol. Ha itthon vagy, nekik, ha ott, akkor nekünk. Igaz, hiányozni mindenki tud.

Apa mostanában rengeteget ír, azt mondja, több könyve készül róla is, rólad is. Van, hogy zavar a nyugalma, mondom is neki, akkor ő rám néz, és nagyon halkán azt mondja: ez így van jól. Már hogy ő nyugodt. Na, ettől én meg csak idegesebb leszek. Néha olyan, mint egy kisgyerek, ha meghatódik valamin, akkor könnyek gyűlnek a szemébe. De nevetünk is sokat, tudod, együtt milyen mókások vagyunk. Már tizenkét éve ismerem, és azt hiszem, ő az egyetlen ember a földön, aki nem fél senkitől és semmitől. Még a pókoktól sem. Betegyekhez és haldoklókhöz hívják, pedig nem is pap és nem is orvos. Gyógyulni szeretnének az emberek, de Apa azt mondja, hogy ő nem tud gyógyítani, de megtanítja őket nevetni. És nem jön el addig, amíg nem a mosolyuk lesz a búcsú a világra. Nem számítunk normálisaknak, sokszor mondják is ránk, és nem értik, hogy a világ a normális emberektől még soha egy lépést se tett előre. A jó királyok talán normálisak voltak? És a nagy felfedezők? Az emberiség hő-

sei? A Kisherceg normális volt talán? Annával mostanában filmmaratonot tartunk itthon, végül is filmeket akar csinálni, neki ez jó program, meg nekem is. Most is összerakott valamit, amiért pénzt kapott. Én csak Apától kapok pénzt, minden takarításért 250 forintot. Félóránként, mert azért olcsó az nem vagyok. Voltunk atlétika táborban Csabi bácsinál, nagyon meghajtott bennünket, meg is dicsért a végén minket, de ismersz, én nem voltam magammal elégedett. Megnéztem a neten, a normális azt jelenti, hogy átlagos, társadalmi normákhoz kötődő, középszerű. Az általánosan elfogadottnak megfelelő, nem kirívó vagy meghökkenést keltő; elvárt, szokásos vagy átlagos. Akik elhiszik, hogy csak addig nyújtózhatnak, ameddig a takarójuk ér. Vajon egy olimpiai bajnoknak meddig ér a takarója? És Einsteinnek vagy Newtonnak meddig ért? A legkisebb fűnek, a sárkányölőnek? Apa barátainak? Mert hogy azok se kismiskák ám! Szerintem hagyjuk a takarókat, vegyük észre mindannyian, hogy ami mindenki fölött van, az a csillagos ég.

És most másról írok, Mami. Olvasom a tudósításaidat, amiket Nigériából küldesz: csupa vidámság és mosoly, azt hiszik az emberek, hogy kitakarodik a gonosz a házakból, ahova lépsz és virágok nyílnak a sarkad nyomán. De amikor Apával beszélsz, hallom én is, és láttam az Apának küldött képeken és videókon a kolduló gyerekeket, az utcai robbanásokat, a tűzvészt, az egymás testére égett babát és anyát. Hallom, hogy megint megöltek egy papot, és lelőttek harmincvalahány embert, férfiakat, nőket, gyerekeket. Hallottam énekelni azt a csodálatos nénit, aki varrta nektek a maszkokat, aztán láttam őt összeverve, mert nem adta oda a gyerekei rizsadagját másnak. Azt mondd, ott az emberek nem beszélnek a rosszról, mert vannak, akik sokkal rosszabb helyzetben vannak, mint ők. Mami, te egy csodálatos ember vagy! Mami, te azért vagy ott, hogy segítsd őket. Tudom, hogy nem tudsz adni mindenkinek, de biztos vagyok abban, hogy akik csak hallanak felőled, azoknak reményt jelent, hogy ott vagy az országukban.

Elküldök egy képet hármunkról. Ha haza jössz, készítsünk egy újat, amin velünk vagy te is! Nagyon szeretlek Mami! Köszönöm Istennek, hogy vagy nekünk!

„Én vagyok az élet kenyere”

Kedves Gyerekek!

Egy különleges üzenetet olvashatok, ami nektek érkezett.

„Te most éhes vagy. Látom a szemeden, a viselkedéseden, érzem a beszédeden, a mozdulataidon, hogy enni szeretnél. Nincs ebben semmi rossz, ez az élet rendje. Időnként mindannyian megéhezünk, és ennivalót keresünk magunknak. Jó helyen jársz, ne keresgélj tovább! Rám találtál, és én most vendégségbe hívlak téged. Fogadd el, kérlek, a meghívásomat! Hellyel kínálalak terített asztalomnál, melyen az étel csak rád vár.

Asztalom, habár nem roskadozik mindenféle jótól, mégis a legmennyeibb ételt kínálja neked. A kenyeret, mely a legszentebb minden étel közül, s mely az idők kezdetétől az életet jelenti, mert mindig életet adott annak, aki evett belőle.

A világ legnagyobb misztériumát is elmondom neked, mielőtt asztalomhoz ülsz. Füledbe súgom a hatalmas csodát, melyet megismert már sok-sok keresztény. Én voltam, én vagyok, s én leszek az a kenyér, amely a legfontosabb pillanatokban mindenkor megjelenik. Én voltam az a kenyér, amely mindig, mindenkinek elég volt, s életet adott. Én voltam az a kenyér is, amely az utolsó vacsorán megtörtetted, s ezáltal én vagyok az a kenyér is, amelyet a szentáldozáskor magadhoz veszel. Ez a kenyér soha nem fogy el, mindig megkaphatod, ha éhes vagy. Csak jönnöd kell asztalomhoz, mely mindig terítve vár.

Gyere, vedd magadhoz ezt a kenyeret mi-

nél gyakrabban, és akkor élni fogsz! Élni fogsz, hiszen én vagyok Jézus, a mennyből alászállott Élő Kenyér!”

Az oldalt összeállította:

Vrazala Marianna

Indulj el a labirintusban és gyűjtsd össze a kenyeret, valamint a halakat! Ha sikerült mindet összegyűjteni, rajzold bele azokat a kosárba! ▼

